

Болѣрска ли е тая работа? Времето е лошаво — размирица е. Безъ време ще да пропаднешъ. Ако ти да би отишълъ противъ шведите, то добро, но ти ходишъ да мѣришъ силите си, грѣхъ ма е да кажа, противъ кого. „Азъ прекъснахъ думите му съ питание: „А колко мислишъ да имамъ сега за сега пари?“ — „Доста има, отговори той задоволно. — Колкото бунтовниците и да дириха, но азъ се сварихъ да поскрия.“ Послѣ тие думи той извади една джига плетена кесия пълна съ сребро.

— „Е, Савеличъ, му казахъ азъ. — Дай ми сега половината, а останалото земи за себѣ си. Азъ отивамъ въ Бѣлогорската крѣпость.“ — „Господарю, Петре Андрѣевичъ! каза доброто старче съ растрѣперанъ гласъ. — Побой са баремъ отъ Бога! Какъ щешъ ти да трѣгнешъ на пѣтъ въ такова едно време, когато не може да са мине отъ злодѣйците! Пожалѣй баремъ баща си и майка си, ако не жалѣешъ себѣ си. Кадѣ ще да вѣрвишъ? Защо? Почѣкай малко: ще дойдатъ войските и ще да изловатъ обирачите, и тогава вѣрви на сичките четири страни.“

Но мостото намѣрение бѣше твърдо рѣшено. — „Кжсно е вече да размишляваме, отговорихъ азъ на старчето. — Азъ трѣба да вѣрва; не мога да остана. Не тѣжи, Савеличу! Богъ е милостивъ, може би пакъ ще да са видимъ! Глѣдай, не са стѣснявай и не скѣперничи. Кукувай си, щото и да ти дотрѣба, ако то да би било и три пѣти по-скжпно. Тие пари азъ ти харизвамъ. Ако слѣдъ три деня са не вѣрва...“ — „Какво чуя азъ отъ тебе, господарю? прекъсна разговорътъ ми Савеличъ. — Да та пусна азъ самъ! Та ти това и насжне не искай отъ мене. Ако ти си са рѣшилъ вече да вѣрвишъ, то азъ баремъ пѣши ща да вида слѣдъ тебе. Азъ пѣма да та остава. Какво би азъ правилъ